

Vad regeringarna och bankerna vet:

Globala finanssystemet är obotligt bankrutt!

• **Miljoner människor i Europa** går ut på gatorna i protest mot nedmonteringen av välfärden, mot privatiseringar av offentlig sektor och för lindring av åtstrammingsvillkoren i EU:s stabilitetspakt, precis som hela samhällen i Sverige gått man ur huse i protest mot nedläggningar av sjukhus och regementen.

• **Samtidigt är regeringarna och bankerna** totalt panikslagna bakom de stängda dörrarna till sina styrelserum, eftersom de vid det här laget har insett att det globala finanssystemet är bankrutt, och att den stora kraschen bara är en tidsfråga.

• Det är uppenbart att det är **helt olika verklighetsuppfattningar** som styr å ena sidan de miljoner människor som går ut på gatorna, och som tror att de kan stoppa nedmonteringen av välfärden med demonstrationer, och å den andra sidan regeringarna och bankerna, som vet att det är ute med systemet. Problemet förvärras av att företrädarna för den senare gruppen är panikslagna just därför att de inte har den blekaste aning om vad de ska göra för att förhindra katastrofen. Bara om de ansvariga för vårens protester och valkampanjer har tänkt igenom denna paradox och löst den, kan massmobiliseringen bidra till att systemkrisen kan övervinnas. **Varje krav som inte grundar sig på premissen att det globala finanssystemet är obotligt bankrutt, är rent önsketänkande!**

Vi befinner oss nämligen i en global systemkris, som visserligen har likheter med den stora depressionen på 1930-talet, men den är mycket värre. I sin senaste kvartalsrapport erkänner Internationella regleringsbanken, med en aldrig tidigare skådad uppriktighet, att alla bubblorna i det internationella finanssystemet håller på att spricka samtidigt: aktiebubblan, obligationsbubblan, derivatspekulationen, fastighetsbubblan, kreditkortsbubblan och skuldbubblan. Om denna ärkekonservativa institution, som kan kallas centralbankernas centralbank, på detta sätt signalerar att en hårdsmälta är omedelbart förestående, är det hög tid att kompromisslöst göra klart för sig hur valmöjligheterna ser ut: ANTINGEN upprepar vi de misstag som Tyskland gjorde på 1930-talet, och upprepar den fascistiska finanspolitik som fördes av Hitlers finansminister Hjalmar Schacht – ELLER så slår vi in på den väg som Franklin D. Roosevelt valde med sin New Deal-politik, som framgångsrikt lotsade Amerika ut ur depressionen – utan fascism.

Nu liksom då finns det skrupelfria, s.k. synarkistiska finansintressen, som Hjalmar Schacht vid den

tiden representerade. De är helt inställda på att i en sådan kris dramatiskt pressa ner befolkningens levnadsstandard, så att de insparade kostnaderna (för sjukvård, pensioner m.m.) ska hjälpa till att hålla i gång det annars bankrutta finanssystemet. Ett exempel på det är Argentina, som inte längre klarar av sina avbetalningar på ett skuldberg som blåsts upp med konstlade medel, bl.a. orättvisa devalveringar – trots att Argentina egentligen har betalat sina skulder för länge sedan; nu ska Argentina – precis som i Shakespeares Köpmannen i Venedig – tvingas betala sina skulder med "ett skålpund kött" ur sin egen kropp. En av de ivrigaste pådrivarna för denna fascistiska politik är Sveriges minister för internationell ekonomi, Gunnar Lund. Det skapar ett oerhört mänskligt lidande, men systemet går ändå inte att rädda.

Till detta kommer att varken regeringarna eller bankerna har en susning om hur de ska kunna lösa krisen. De vet ingenting om verklig produktion och realekonomi, och de har själva varit med om att driva igenom paradigmskiftet de senaste 40 åren, som har förvandlat vårt samhälle från ett samhälle av producenter till ett samhälle av konsumenter och spekulanter, vilket är orsaken till det nu pågående sammanbrottet.

Problemkomplexet har ytterligare en dimension. Terrordåden i Madrid den 11 mars var varken ett verk av det baskiska ETA eller islamistiska kretsar i sig. Spaniens nya regering riktar in spaningsansträngningarna mot gamla **fascistiska** nätverk, som redan har försökt genomföra kupper i Spanien och precis som i Italien på 1970-talet med en "spänningens strategi" vill terrorisera befolkningen, så att den till slut accepterar en fascistisk regim. Som tur var lyckades det inte, eftersom den spanska befolkningen med stor majoritet var emot Spaniens deltagande i Irakkriget och nu, när alla lögnerna som kriget grundades på har avslöjats, såg till att Aznar fick betala priset. Regeringen Aznars oförskämda krav till medierna att de skulle ljuga om att ETA låg bakom terrordåden, säger en del om hur vår "mediedemokrati" fungerar.

Men det som hände i Madrid visar att synarkistiska kretsar i denna systemkris med hjälp av terrordåd och nya "riksdagshusbränder" kan försöka föra fascistiska regimer till makten, vilka sedan också ska föra en hungerpolitik av Hjalmar Schachts modell.

Det finns en utväg. Men det kräver att det finns tillräckligt många självständigt tänkande människor, fackföreningsfolk och företagare, som förutsättnings-

löst analyserar tillståndet i det internationella finanssystemet. Det är meningslöst att kräva reformer av ett system som är hopplöst bankrutt. Det är meningslöst att kräva utökade simrättigheter för fiskarna i gulfiskskålen, när ägaren precis står i begrepp att slänga ut hela skålen genom fönstret!

Den som ärligt vill åstadkomma en förändring måste tvinga regeringar, banker och näringslivstoppar att offentligt säga det som de hittills bara pratar om bakom stängda dörrar; nämligen att **systemet är kört**. Och de måste tvingas bekänna färg: om de har tänkt sig att svara på krisen med en fascistisk politik i bankernas intresse och i Hjalmar Schachts tradition, ELLER om de vill försvara det allmänna bästa mot bankerna, i Franklin D. Roosevelts tradition.

Särskilt fackföreningarna borde tänka på att det också i Tyskland i början på 1930-talet fanns förslag om att övervinna krisen med samma politik som Roosevelt lyckades så bra med i USA. Ekonomen Wilhelm Lautenbach föreslog en stor statlig kreditexpansion – den s.k. Lautenbachplanen – för projekt inom infrastruktur och andra allmännyttiga områden, eftersom de normala marknadsmekanismerna inte fungerar om man har både en depression och en finanskris – precis som i dag. I Sverige genomförde finansminister Wigforss ett liknande program som skapade tillväxt mitt i den internationella depressionen.

Den tyska fackliga landsorganisationen, ADGB, föreslog ett sysselsättningsprogram – den s.k. Woytinsky-Tarnow-Baade-planen.

Om den politiken hade förverkligats i Tyskland 1931, så hade man fått bukt med arbetslösheten och därmed de sociala förhållanden som två år senare gjorde Hitlers maktövertagande möjligt!

Har vi i Europa lärt oss något av historien?

Den amerikanske presidentkandidaten i det demokratiska partiet, Lyndon LaRouche, som bara har John Kerry kvar som medtävlare om nomineringen,

arbetar i USA för att krisen ska övervinnas i Franklin D. Roosevelts tradition. Lyndon LaRouches krav att det bankrutta finanssystemet ska ersättas med ett nytt Bretton Woods-system, är den enda realistiska idén om hur världen kan ta sig ur den här systemkrisen. Det italienska parlamentet har tagit upp detta krav om ett nytt Bretton Woods-system i en motion som röstats igenom i båda kamrarna. I andra länder tas liknande initiativ.

LaRouche menar att det, som ett led i detta nya Bretton Woods-system, behövs 1 000 miljarder dollar i statliga krediter för infrastruktursatsningar i USA, för att övervinna den ekonomiska krisen där. För Väst- och Östeuropa behövs ungefär lika mycket, 1 000 miljarder euro, för investeringar i ett alleuropeiskt infrastrukturprogram för transporter, energi och vatten. Pengarna kan ges ut av statligt reglerade utvecklingsbanker och fonder, samt genom en ny statlig budget som inrättas speciellt för investeringar, vilka finansieras genom lån från riksbankerna och från kapitalmarknaden i olika länder.

Om vi på detta sätt kan ersätta arbetslösheten med en **produktiv** full sysselsättning, kommer statskassan att fyllas på igen. Då får vi råd med sjukvård, utbildning, pensioner m.m. igen!

Alltså:

- 1. Medge offentligt att det globala systemet är obotligt bankrutt!**
- 2. Nej till fascistisk svångrempolitik i bankernas intresse i Hjalmar Schachts tradition!**
- 3. För ett nytt Bretton Woods-system i det allmänna bästas intresse i Franklin D. Roosevelts tradition!**
- 4. För 1 000 miljarder euro per år i investeringar i ett alleuropeiskt infrastrukturprogram!**
- 5. För en ekonomisk politik som sätter människan i centrum!**

Jag vill hjälpa till. Kontakta mig!

Jag beställer gratis provnummer av tidningen Ny Solidaritet och valinformation

namn _____

adress _____

tel. _____

e-post _____

E-posta eller skicka talongen till nedanstående fax eller postadress

Europeiska arbetarpartiet (EAP) & Lyndon LaRouches ungdomsrörelse

Box 11918, 161 11 Bromma • tel: 08-983010 • fax: 08-983090 • larouche@nysol.se • www.nysol.se